

HET ZWAARD VAN KRISTAL

Gerard Delft

DE VIER WINDSTREKEN

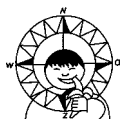
Gerard Delft

HET ZWAARD VAN
KRISTAL

DE VIER WINDSTREKEN

Inhoud

De Laatste Aanleg	7
Op weg	14
De hut	18
Iona	25
Adelaarsroggen	43
De schacht	56
Og	64
Langs de rivier	72
Omrad	82
De nachtelijke tocht	102
Iona's vlucht	111
Minauers	114
De ontmoeting op de kruising	123
Het Rode Dal	137
Quentella	158
Grote Schenkdag	166
De Ruitenaas	184
Vulcan	210
Het Zwaard van Kristal	219

© 2006 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Gerard Delft
Omslag van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5579 762 2

2e druk, 2009

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Bezoek ons ook op internet: www.vierwindstreken.com,
en meld je aan voor onze nieuwsbrief.

De Laatste Aanleg

De deur van De Laatste Aanleg zwaaide open en een koude wind, die zich vermengde met de lucht van schraal bier en gebraden vlees, waaide de gelagkamer binnen. Een boer, wat scheepsvolk en kadewerkers uit de havenstad Umai, wierpen een ongeïnteresseerde blik op een grote en een kleine krijger die in de deuropening verschenen. Soldaten waren hier een even vertrouwd beeld als krijsende albatrossen op een visafslag. De kleinste van de twee knoopte het bovenste deel van zijn tenue los en wees zijn metgezel op een lege tafel. Ze namen plaats, waarna een vrouw met krullerig zwart haar op hen afkwam en vroeg wat ze wensten.

‘Een pint bier voor mijn maat en mijzelf,’ antwoordde de grootste. ‘En kijk ook eens of je wat vlees op tafel kunt zetten. Maar vlug, want we hebben haast.’

Ze verdween naar achteren en kwam terug met twee kroezen schuimend bier en de boodschap dat als de heren daar trek in hadden er een stuk gebraden varken aan het spit hing. De kleinste grijnsde en gaf de vrouw een tik op haar achterste. ‘Als ik jou zie, heb ik trek in alles.’

De vrouw draaide zich om, hield een van de kroezen omhoog en blies het schuim van het bier in zijn gezicht. ‘Maar ik niet in jou, jongen.’ Ze zette beide kroezen met een klap op tafel en liep met

uitdagend wiegende heupen langzaam terug naar de keuken. De boer richtte zich op uit zijn gebogen houding aan de toog. ‘Ze is een goeie hoor, onze Ambrozijn. Als je haar tenminste met...’ hier verdraaide hij zijn stem, ‘...*het nodige respect* behandelt.’

‘Een beetje pit in de vrouwtjes is niet erg,’ bromde het slachtoffer. ‘Proost dan maar, op eh... Ambrozijn.’

Een sjouwer, met het hagedisachtige uiterlijk van een Gelroc, slenterde op hen af. Zijn gele haar, dat in slierten op zijn rug hing, lichtte zwak op, evenals zijn groene ogen. ‘Jullie komen zeker van Tolsteen?’

De kleinste knikte.

‘We zijn met verlof,’ vulde zijn kameraad aan.

‘Die burcht is nooit nodig geweest,’ siste de Gelroc. ‘Wie gaat er nou een moeras bewaken? Daar kan nauwelijks één man doorheen, laat staan een heel leger.’

De boer snoof. ‘En achter het moeras heb je alleen maar grasvlakten en heuvels.’ ‘En Shemra’s, die er met hun schaapskudden rondtrekken. Die doen geen mens kwaad,’ vulde de Gelroc aan.

De overige aanwezigen mompelden instemmend.

‘Onzin zo’n fort daar.’

‘Zonde van je belastingcenten.’

‘We hebben toch verdragen gesloten!’

De grootste krijger knikte. ‘Wat mij betreft, mogen jullie Tolsteen afbreken. Weet iemand trouwens een schip dat ons mee kan nemen naar Mandor?’

‘Voor een zilverstuk de man kun je met me meevaren. En geen gesjacher, want ik sta op verlies.’ Degene die sprak, had een grof gezicht, grote borstelige wenkbrauwen en een korte, zwarte baard. Zijn ogen weken geen moment van zijn speelkaarten en die van zijn medespelers af.

‘Wanneer vaar je uit?’

‘Over twee dagen.’

‘We willen vandaag nog weg. Over zes dagen moeten we ons weer melden.’

Een andere speler legde zijn kaarten omgekeerd voor zich neer. Zijn huid leek op die van een zeehond en glansde in het kaarslicht. ‘Morgenóchtend kunnen jullie met mij mee. Het kost je wel anderhalf zilverstuk de man. Maar je moet wat overhebben voor een paar vrolijke dagen in Mandor, nietwaar?’

‘Het is al erg genoeg dat ik met kaarten van je verlies. Moet je nou ook mijn klanten nog afpikken, Nador, smerige dief van een Ontra!’ riep degene die eerder had gesproken. ‘Als je oren in plaats van twee van die gaten in je kop had, zou ik ze afsnijden.’

‘Ontra zijn heeft zo zijn voordelen,’ grijnsde Nador. ‘Gooi jij je kaart nou maar, Wardo.’

Ambrozijn had inmiddels een stuk vlees dat er wezen mocht, voor het tweetal neergezet. ‘Als jullie mij maar eerst betalen voor je in zee gaat met één van die twee woekeraars van kapiteins.’

Voordat de mannen hier iets op konden zeggen, nam de wind opnieuw bezit van de gelagkamer. In de deuropening stond een jonge officier, met in zijn kielzog twee krijgslieden. Zonder omhaal stevenden die laatste twee op de verlofgangers af, grepen hen beet en leidden ze voor hun officier. Er lag een triomfantelijke blik in diens ogen. ‘Ach kijk... Als dat niet de verloren schapen Piotter Spoer en Argon Balliet zijn. Een beetje ver van de kudde afgedwaald, nietwaar? Nou, je ziet, jullie zijn niet ver gekomen. Hierbij houd ik jullie aan wegens ongeoorloofd verlof. De Burchtheer van Tolsteen zal verder over jullie lot beslissen.’

‘Maar, maar...’ stotterde de lange Piotter, ‘we hebben toestemming gekregen.’ Hij rukte een arm los en haalde een verfromfaaid papier tevoorschijn.

De officier wierp er een korte, minachtende blik op. 'Jullie waren de dag nadat dit getekend was nog in Tolsteen. Die dag werden alle verloven ingetrokken.'

'Nee... heus, eerlijk,' probeerde Argon. 'Daar wisten wij niets van. En de poortwachter liet ons gewoon door.'

'Omdat jullie hem op de mouw hadden gespeld dat je een boodschap voor de abt van het klooster had,' smaalde de officier. 'Genoeg hierover! We vertrekken!'

Nu begon Kapitein Nador, die een vrachtje aan zijn neus voorbij zag gaan en door de alcohol overmoedig was geworden, zich ermee te bemoeien. 'Ach man, moet dat nou zo? Laat die jongens... Zo'n misdaad is het toch niet? Wat maakt die ene dag nou voor verschil? Natuurlijk mag je de zaak niet belazeren, maar vooruit, gun die knullen een lolletje en laat ze in Mandor een paar dagen de bloemetjes buiten zetten. Dat moeras en die vlakke bewaken waar geen sterveling wil wonen, is toch gekkenwerk, zeg nou zelf...'

Hij pauzeerde even om een fikse boer te laten. 'Kom effe gezellig zitten, maat, en drink een kroes op rekening van Kapitein Nador.'

De overige aanwezigen vielen hem bij.

'Zie 't nou maar door de vingers.'

'Sta niet zo op je strepen.'

'Je wilt zelf toch ook wel 's een pleziertje?'

De officier liep rood aan. Hij had het gevoel dat men hem vanwege zijn jeugdige leeftijd niet serieus nam. In een paar stappen stond hij voor de kapitein. 'Ik zou er maar rekening mee houden dat je schuit wel eens niet uit zou kunnen varen,' snauwde hij hem toe. 'Misschien wordt-ie wel ingezet om onze zeegrenzen te bewaken, net als twee jaar geleden. Dus schrik niet, Ontra, als je je roes morgenochtend hebt uitgeslapen en je je vracht weer terug op de kade mag zetten.'

Dat was een opmerking die je beter niet in De Laatste Aanleg kon

maken. Vooral niet als het merendeel van de gasten al behoorlijk diep in het glaasje had gekeken. Er klonken verontwaardigde kreten. Stoelen werden ruw naar achteren geschoven en glazen vielen rinkelend op de grond. Behalve de boer, die het opstootje geamuseerd gadesloeg en Kapitein Wardo, die de kaarten van zijn medespelers aandachtig bestudeerde, drong iedereen op de jonge officier af. 'Wou jij aan ons brood komen?' beet een forsgebouwde Ontramatroos hem toe. 'Als ik geen winst meer maak, kan ik mijn schuit wel verkopen,' brieste Nador. De haren van de Gelroc namen verschillende kleuren aan en zijn ogen lichtten fel op. 'Gaan jullie soms weer oorlogje spelen?' siste hij. 'En waarom dan wel? Om extra belasting te heffen, zodat de gaten in de muren van die burcht van jou gemaakt kunnen worden? Wij hebben nooit gedonder met de strijders van de Dramon gehad. Waarom vechten jullie het zelf niet uit, daar in het zuiden?' 'Omdat...' stotterde de officier die zijn fout had begrepen en nu naar woorden zocht, waarmee hij zijn gezicht kon redden, 'omdat...' Kapitein Nador richtte zich hoog op. 'Omdat je een stomme landrot bent!'

Even was het stil. Toen begon iedereen door elkaar te schreeuwen en de officier in te sluiten. Zijn manschappen lieten Piotter en Argon los en trokken hun zwaarden om hun bevelvoerder te beschermen. Op het moment dat het tumult op zijn hoogst was en een flinke vechtpartij onvermijdelijk leek, ging de deur opnieuw open. Op de drempel stond een kleine, magere man in een vaalblauwe mantel. Zijn ovale gezicht, waarin twee amandelvormige ogen stonden, had de kleur van perkament. Hij sloeg zijn kap achterover en schikte een paar zwarte lokken opzij.

Er viel een eerbiedige stilte. De magiër Malkander was niet geheel onbekend in het noordelijk deel van Het Kustland.

Malkander liep op de officier toe. 'Hoe lang had je me nog in die

koets willen laten wachten, terwijl je hier een beetje aan het bakkeleien bent?’ klonk het streng. ‘Ik waardeer je ijver om mijn escorte met je zoekopdracht te combineren, maar ik heb niet alle tijd van de wereld.’

Stamelend zocht de officier naar een antwoord, maar dat wachtte de kleine man niet af. Hij wierp een snelle blik om zich heen. ‘En jullie? Waarom zijn jullie zo kwaad?’ Ondanks zijn bepaald niet indrukwekkend voorkomen had hij iets over zich wat gezag afdwong.

Haperend, omdat hij probeerde zijn woorden zo beleefd mogelijk te laten klinken, vertelde Kapitein Nador wat de ruzie had veroorzaakt. ‘Ik begrijp jullie zorgen. Maar de eerlijkheid gebiedt dat ik het volgende vertel.’ Een opkomende niesbui maakte Malkander het spreken even onmogelijk. ‘Ellendig weer vandaag,’ hoorde men hem mompelen. Hij veegde opnieuw een weerbarstige lok voor zijn ogen weg en vervolgde: ‘Hoewel er twee jaar geleden bij de wapenstilstand is afgesproken dat niemand zijn troepen zou versterken, heeft de Dramon extra strijders naar onze oostgrens gestuurd.’ Er ontstond enige opwinding die wegstierf toen hij zijn hand hief. ‘We proberen aan de weet te komen wat dat kan betekenen. De Koning heeft echter voor alle zekerheid de hoogste vorm van paraatheid afgekondigd. Een deel van de verdedigers van Tolsteen en andere burchten zal naar de bedreigde grens in het zuiden afreizen.’

Hij onderdrukte een nieuwe niesbui en wees op de officier. ‘Deze jonge vriend hier neemt die twee “verlofgangers” mee. Ik zal de Burchtheer voorstellen ze niet al te streng te straffen, omdat zij, wat ik jullie zojuist vertelde, niet konden weten.’

Malkander maakte een lichte buiging, waarmee hij aangaf dat wat hem betrof de zaak was afgedaan. Hij begaf zich naar de deur, samen met de officier en de twee soldaten die Piotter en Argon in hun midden meevoerden.

‘Snel naar Tolsteen nu. Ik verwacht dat de wind gaat liggen en er mist komt opzetten. Een warm haardvuur komt me tegen die tijd niet ongelegen,’ was het laatste wat men de kleine man hoorde zeggen.

Voor hij in de koets stapte, sprak Malkander op gedempte toon met de officier. ‘Ik wil graag wat meer weten over die kapitein die het woord voerde. Ik denk dat hij mij binnenkort van nut kan zijn.’

De officier knikte. ‘Ik zal u morgen mijn rapport doen toekomen.’ Even later liet de magiër zich in de zachte kussens zakken en gaf de officier de begeleidende ruiters het teken dat ze konden vertrekken.

Binnen hoorde men het gebries van de paarden en het geratel van de wielen langzaam wegsterven. De boer probeerde de stilte die nog steeds in de gelagkamer hing, met een grap te doorbreken. ‘Ik geloof dat je voor je centen achter ze aan zult moeten rennen, Ambrozijn. Of dat varken zelf opeten.’

Maar er was niemand in De Laatste Aanleg die lachte.

Malkander had het goed voorspeld. Nog voordat het gezelschap Tolsteen bereikte, kwam er een dichte mist opzetten, die samen met de invallende duisternis het laatste deel van de tocht er niet makkelijker op maakte.

Op dat tijdstip wikkeldde een vijftienjarige jongen zich huiverend in een deken aan de oever van de rivier de Steen, niet ver van de burcht, waar hij in afwachting van de nacht een kamp had opgeslagen. Hij was vastbesloten de volgende ochtend te paard het gebied binnen te trekken waar volgens Kapitein Nador geen sterveling wilde wonen.

Op weg

Een windvlaag dreef de mist in flarden uiteen en een geelbleke schijf vertoonde zich kort aan de hemel.

‘Daar is de zon, Hyonoor,’ lachte Virroen opgelucht. ‘Straks lost die de rest van de witte sluiers op en kunnen we het pad beter zien.’

Vanaf het moment dat de jongen en het paard in de vroege morgen de rivier de Steen waren overgestoken, had de mist hun tocht door het moeras ernstig belemmerd. Op een doorwaadbare plek van de brede stroom had Virroen de witte deken als een vriend tegen de spiedende wachters van de burcht Tolsteen beschouwd. Maar eenmaal aan de overkant ontpopte zij zich als een geduchte tegenstander.

Virroen bedacht dat hij de zon als baken kon gebruiken en haalde een kompas tevoorschijn. Voor hij er echter een blik op kon werpen, glipte het kleinood uit zijn vingers. Boos om zijn onhandigheid steeg hij af. Als hij iets niet mocht verliezen, was het dit wel.

Opnieuw joeg de wind de mist uiteen. Maar dit keer deed hij zijn werk grondiger. Zijn ogen met een arm tegen het onverwacht felle licht beschermend, deinsde de jongen achteruit. Hij besepte zijn fout toen zijn laarzen de drassige bodem werden ingezogen en hij tot aan zijn bovenbenen wegzakte. Zonder na te denken rukte hij een kort zwaard onder zijn cape vandaan. Hij omkleemde het heft met twee

handen en liet zich voorovervallen, waarbij hij het wapen in de stevige oever stootte. Slijk spatte op en hij proefde de scherpe smaak van zwavel. Begerig begon de stinkende modder zijn lichaam in te kapselen. Virroen probeerde zich naar het heft van het zwaard toe te trekken, maar elke beweging deed hem verder wegzinken.

Hyonoor had zich angstig over hem heen gebogen en snoof wild. Virroen gaf zichzelf niet meer dan één hartslag voor hij zijn houvast losliet en zich in een wanhopige poging omhoog slingerde. Daar klauwden zijn vingers in de dikke, lange manen.

‘Trek m’n jongen, trek!’

Luid briesend zette de sterke hengst zich schrap. De kracht van Hyonoor en die van het moeras voerden een strijd in zijn middenrif. ‘Houd vol, mijn vriend,’ kreunde Virroen wanhopig. ‘Haal me hieruit.’ Er volgde een hevige ruk. De druk op zijn dijen nam af en hij kwam met een schok los. Half hangend belandde hij tegen de flank van zijn paard. Snel greep hij de opgewonden hengst bij de teugels en trok hem verder van de poel weg.

Hij legde zijn voorhoofd tegen de warme hals van het dier en zijn stem klonk schor. ‘Je hebt mijn leven gered, Hyonoor. Nooit zal ik dat vergeten, m’n jongen. Hoor je dat? Nooit!’ En terwijl hij Hyonoor onophoudelijk streeelde, voelde hij dat de spanning bij het paard, evenals die bij hemzelf langzaam afnam.

Toen hij weer wat tot zichzelf was gekomen, keek hij om zich heen. Zijn oog viel vrijwel onmiddellijk op het heft van het zwaard dat nog boven de grond uitstak. Voorzichtig schuifelde hij ernaartoe, trok het los en stak het wapen weg. Hij herinnerde zich het kompas dat hem bijna noodlottig was geworden. Dat mocht hier niet achterblijven. Hij liet zich op zijn knieën zakken en tastte behoedzaam om zich heen tot hij het in een pol slijkgras terugvond. Virroen bekeek

het kleine instrument aandachtig voor hij zich oprichtte. ‘We moeten de zon voorlopig links van ons houden, Hyonoor. Ben je klaar om verder te gaan?’

Het antwoord bestond uit een luid gehinnik.

Met het oplossen van de mist verdwenen de zompige, duistere poelen met hun rietachtige oevers om plaats te maken voor hoog gras en doornige struiken. Virroens gedachten dwaalden af naar de angstige gebeurtenis die nog maar zo kort achter hem lag. Wat zou er van Hyonoor zijn geworden als de poel zich boven hem had gesloten? Zou het dier er levend uit zijn gekomen? En hijzelf? Zou hij het witte rijk van de moerasgeesten hebben betreden? Hij schudde zijn hoofd. Het had geen zin om bij dingen stil te staan die niet waren gebeurd. Virroen zette zijn rijdier tot galopperen aan. Zijn kap gleed af en zijn blonde haren waaiden op. Hij rook de frisse geur van het bedauwde gras en genoot van de snelheid waarmee ze de afstand tussen hen en de plek die hem bijna noodlottig was geworden, vergrootten.

Na een halve dag reizen verschenen de omtrekken van het Toralgebergte aan de verre horizon. Virroen had echter meer oog voor een ruïne die op korte afstand voor hen opdoemde. ‘Dat moet de Giddeonsburcht zijn, of liever gezegd, wat er van over is,’ mompelde hij.

Ze volgden een overwoekerd pad dat eindigde bij een afgebrokkelde muur. Er vlakbij stroomde een beekje door het landschap. Nu pas voelde Virroen dat hij flinke honger had. Uit een zadeltas haalde hij een homp brood en gaf die aan Hyonoor. Zelf nam hij wat gedroogde worst en een maiskoek.

De zon had inmiddels haar hoogste stand bereikt, wat een aange-

name warmte veroorzaakte. Virroen trok zijn cape uit en klopte de hard geworden modder van het bruine, soepele leer. Zijn tuniek, dat van hetzelfde materiaal was vervaardigd, had vrijwel geen vocht doorgelaten en de moerassmurrie was er makkelijk af te schrapen. Zijn laarzen konden echter wel een goede beurt gebruiken, evenals hijzelf. Hij deed zijn zwaardriem af, waste in het beekje het vuil en de stank van zijn lichaam, en vulde zijn waterzak aan. Nadat hij de moddersporen van zijn zwaard had geveegd, haalde hij een kaart uit zijn zadeltas en liet zich tegen een muurtje zakken. Met zijn vinger volgde hij een lijn die van het moeras door een bos liep om uit te komen tussen de tweede en derde bergrug van het Toralgebergte. Virroen glimlachte tevreden. De heuvels achter het bos zouden ze zeker vandaag bereiken. Hij vouwde de kaart op. Zijn blik viel op Hyonoor die van het malse gras langs de beek genoot, en hij bedacht dat een korte rust hun goed zou doen.

Virroen schrok wakker van de warme neus die Hyonoor al snuivend in zijn gezicht duwde. Aan de stand van de zon te zien had hij zeker twee uur geslapen. Het was niet zijn bedoeling geweest zoveel tijd te verliezen. Hij deed zijn zwaardriem om, stopte zijn cape in de zadeltas, en steeg op.

Uit het gras vlogen enige zwarte vogels op, die hen geruime tijd volgden. Maar Virroen was te gehaast om er aandacht aan te besteden.

De hut

Uren later verschenen de eerste bomen en struiken, die de voorlopers van het woud vormden, dat hen van de heuvels scheidde. De Shemra's die hij nu en dan in de verte hun schaapskudden had zien hoeden, lieten zich hier niet meer zien. Al verder rijdend werd de begroeiing dichter en lieten de boomkruinen minder licht door. Dat maakte het lastig om laaghangende takken bijtijds op te merken of boomwortels en rotsachtige stenen te ontwijken. De invallende schemering zorgde ervoor dat dat probleem alleen maar groter werd. Virroen steeg af en leidde Hyonoor aan de teugel, waarbij hij zijn korte zwaard gebruikte om hinderlijk laaghangende takken weg te kappen. Hij hoopte vurig dat hij voor de nacht inviel het woud zou hebben verlaten.

Nu en dan stopte hij om met behulp van zijn kompas de juiste richting te bepalen. Dan hoorde hij geritsel, afkomstig van dieren die gewend waren in het donker te jagen.

Ze hadden geluk toen ze gebruik konden maken van een droge bedding waar de dichte begroeiing ontbrak, zodat ze sneller vooruitkwamen. Toch duurde het nog een hele tijd voor de bodem begon te stijgen en verspreid staande dennen de overhand kregen. Dat betekende dat ze de heuvels hadden bereikt. Veel was daar echter niet van te zien, want de schemering was inmiddels in het nachtelijk

duister overgegaan. De maan kwam achter de wolken tevoorschijn en veranderde de bomen in silhouetten, waartussen de eerste slierten mist begonnen op te trekken. Een koude windvlaag die langs zijn gezicht streek, deed hem huiveren en hij sloeg zijn cape om. Virroen voelde dat de vermoedheid zich meester van hem begon te maken en hij beseftte dat ook Hyonoor aan rust toe was. Hij zou spoedig een grot of een andere beschutte plek moeten vinden, waar hij een vuur kon aanleggen.

Voorzichtig rijdend speurde Virroen de omgeving af, zichzelf verwensend bij de ruïne in slaap te zijn gevallen.

Opeens zag hij iets oplichten. Hij trok de teugels aan en spande zijn ogen tot het uiterste in. Was het verbeelding geweest? Nee, daar was het weer.

Langzaam liet hij Hyonoor de helling afdalen in de richting van het schijnsel. Dichterbij gekomen zag hij dat het veroorzaakt werd door een schommelende lantaarn, die boven de deur van een eenvoudige hut aan een houten nokbalk hing. Het uiteinde van de balk was bewerkt tot een vogelkop, waarvan de rode, glazen ogen fonkelden in het licht. Virroen haalde opgelucht adem. De herder of houthakker die hier woonde, zou hun ongetwijfeld gastvrijheid verlenen. Iets wat gebruikelijk was in afgelegen streken als deze.

Hij vond een koperen klopper en lichtte deze op. Een hol geluid verbrak de stilte van de mistige nacht toen hij hem deed neerkomen. Er gebeurde echter niets. Voor de tweede keer liet hij de klopper op de deur vallen. Op het moment dat hij zijn arm strekte om een derde poging te wagen, naderden er slevende voetstappen. De deur ging knarsend open en er verscheen een oude, in het zwart geklede vrouw.

'Wie ben je,' knerpte ze, 'en wat kom je doen?'

Even aarzelde Virroen, maar hij beseftte dat hij geen andere keus had.

‘Ik ben een reiziger; mijn naam is Virroen en ik zoek onderdak voor de nacht. Wilt u mij dat geven? Ik zal u met een gouden munt betalen.’

‘Eerst zien of je goud goed is,’ zei de oude bedachtzaam. ‘Je lijkt me nogal jong om met dat spul op pad te zijn.’

Virroen probeerde zijn irritatie te verbergen. Hij sloeg de klep van de zadeltas terug en viste een munt uit een kunstig weggewerkt zakje.

De vrouw hield de munt tegen het licht en wrikte hem tussen een scharnier en de deurpost heen en weer. ‘Kom maar binnen. Je goud is in ieder geval goed.’

‘Mijn paard is vermoeid. Heeft u een stal?’

‘Ja, ja, mooi paardje heb je daar, hè, hè,’ kakerde ze. ‘Dat schatje verdient wel een warm plekje.’ Ze wees naar een bouwsel naast de hut. Virroen nam Hyonoor bij de teugels en leidde hem naar de stal. Hoewel het dier niet tegenstribbelde, voelde hij dat het gespannen was.

‘Er is hooi daarbinnen!’ riep de vrouw hem achterna. ‘En erachter kun je water vinden voor je paardje!’

Virroen vulde de emmer, die bij een trog stond waar een houten geul op uitkwam. In de geul sijpelde water vanuit een hoger gelegen bron of beek. Hij keerde terug naar de stal en bevrijdde Hyonoor van hoofdstel, zadel en zadeltas. Uit de tas haalde hij een wollen doek en wreef deze over het trillende paardenlijf, tot hij het tot rust voelde komen.

‘Ik kom voor ik ga slapen nog even naar je kijken, mijn jongen.’

Hyonoor hinnikte, alsof hij hem aan die belofte wilde houden, en begon van het hooi te eten.

‘Moet ik de deur nog langer openhouden? Ik stook niet voor de wolven,’ klonk de ongeduldige stem van de vrouw uit de deuropening.

‘Ik kom eraan,’ antwoordde Virroen. En na nog een laatste blik op zijn trouwe viervoeter begaf hij zich naar de hut.

In het midden van de enige ruimte die de hut rijk was, stond een ruwe, houten tafel. Papieren, met vreemde tekens en letters, lagen er her en der op verspreid. In een hoek brandde een klein vuur, wat een scherpe harsachtige geur verspreidde. Op een smalle plank, langs een muur, zag Virroen glazen kolven die gevuld waren met felgekleurde vloeistoffen. Hij huiverde toen hij geraamtes van vleermuizen en andere kleine dieren aan de zoldering ontdekte. Dit moest de hut zijn van iemand die de zwarte magie bedreef.

De oude vrouw grijnsde, waarbij een aantal zwarte stompjes zichtbaar werd. ‘Maak je maar niet ongerust, jongeman. Ik voorspel de toekomst aan wie dat wil. Een onschuldig tijdverdrijf, nietwaar?’

Ze wees hem een kruk, schoof wat papieren opzij en zette een homp brood, twee stenen bekers en een kruik wijn op tafel. Met onhandige bewegingen schonk ze de bekers vol, brak een stuk van het brood en hield het hem voor.

‘Vul je hongerige maag en neem een slok om warm te worden, Virroen,’ lispelde ze. Haar adem stonk naar bedorven vlees en Virroen moest zijn best doen om zijn afschuw niet te laten blijken, toen hij het brood weigerde.

‘Als je geen eten wilt, neem dan tenminste een slok wijn.’ En om te laten zien dat daar niets mis mee was, slurpte ze haar beker in een paar teugen leeg.

‘Kom, drink... En vertel me daarna wat van je reis, reiziger. Een oud mens als ik komt de deur niet meer uit, hè. Ouwe mensen moeten het van de verhalen hebben van jonge jongens zoals jij.’

Virroen tilde de beker op. De wijn smaakte zuur en hij kon een grimas nauwelijks onderdrukken.

‘Ik wil niet onbeleefd zijn en u kunt het geld natuurlijk houden, maar ik denk dat ik vanavond bij mijn paard in het hooi...’

Halverwege de zin stokte zijn stem. Een vreemde, tintelende gloed nam bezit van zijn lichaam. Verbaasd zag hij dat de flakkerende schaduwen van het vuur de kleuren aannamen van de vloeistoffen in de kolven. Ze maakten zich los van de muur en veranderden in gedaantes die zich traag door de ruimte bewogen. Plotseling schoot er een fel licht door de hut, gevolgd door een harde slag. Hij kromp ineen en sloeg zijn handen voor zijn ogen.

‘Virroen...Virroen...Virroen,’ zong een stem met een zachte, warme klank. Voorzichtig keek hij op en slaakte een kreet van verbazing. Tegenover hem bevond zich een mooie, jonge vrouw op net zo’n zacht, roodpluchen bankje als waar hij zelf op zat. Ze droeg een blauwe jurk van een lichte stof en haar ogen, blonde haren en nog iets in haar gezicht dat hij niet meteen kon thuisbrengen, deden hem op de een of andere manier vertrouwd aan.

Tussen hen in stond een lage, kunstig bewerkte, ebbenhouten tafel. Daarop lagen verrukkelijk uitziende vruchten in schalen van aardewerk. Ook stonden er een karaf wijn en twee kristallen glazen op tafel. Portretten van eenhoorns en andere fabeldieren sierden de wanden die verlicht werden door kaarsen in gouden kandelaars. Boven zijn hoofd ontdekte hij fraai geschilderde landschappen met klaterende watervallen en herders die hun kudden weidden.

De vrouw knikte hem vriendelijk toe en gebaarde hem zijn cape uit te doen. ‘Leg ook je zwaard af,’ klonk haar zoetgevooisde stem. ‘Je wapen zul je hier niet nodig hebben.’

Als vanzelf voldeed hij aan haar verzoek.

Ze hield hem een van de schalen voor. Hij nam er een vrucht uit en genoot van de volle smaak.

De vrouw glimlachte en schonk een glas wijn voor hem in. ‘Nu moet je me eens alles over jezelf en het doel van je reis vertellen. Dat wil je toch wel?’

En Virroen bedacht dat dat het liefste was, wat hij op dit moment wilde.

Hoelang praat ik nu al met haar? dacht hij. Zijn het uren, of slechts enkele ogenblikken? Soms leek het of hij door de kamer zweefde en op zichzelf neerkeek, terwijl hij gewoon door bleef praten. Was hij het die aan het woord was, of was het iemand die sterk op hem leek?

Maar dan ving de vrouw zijn ogen in haar gloedvolle blik, die maakte dat hij zich volledig aan haar overgaf.

‘Ik heb genoeg gehoord, Virroen,’ zei ze ten slotte. ‘Genoeg om te begrijpen dat je hulp nodig hebt.’ Ze bukte zich en zette een rijk bewerkt, ivoren kistje tussen hen in. ‘Hierin bevindt zich een armband die jou bijzondere krachten zal verlenen en je onkwetsbaar maakt voor je vijand. En uit wat je me allemaal hebt verteld, begrijp ik dat je met een machtige tegenstander van doen hebt. Het is mij een eer je deze te overhandigen.’ Ze schoof het kistje voorzichtig in zijn richting. ‘Toe, maak het eens open,’ zong haar stem. ‘Ik ben zo benieuwd hoe hij je staat.’

Hij reikte naar het kistje en tilde het deksel op. Op de bodem lag een prachtige armband, afgezet met groene saffieren. Hij wilde de armband pakken toen er opnieuw een fel licht door de ruimte schoot. Er stak een ijzige wind op en hij werd opgetild en tegen de wand gedrukt. Met zijn armen om zich heen maakte hij zich zo klein mogelijk.

Een gestalte die over hem heen gebogen stond, trachtte zich boven de wind uit verstaanbaar te maken. Virroen keek op en zag dat hij

Iona

zich weer in de grauwe hut bevond. De botten van de dierengeramtes wervelden samen met de papieren door de lucht en de glazen kolven met de gekleurde vloeistoffen spatten tegen de wanden uit elkaar.

Wie probeerde hem toch overeind te sjarren? Hij werd naar de deur geduwd en tuimelde naar buiten. ‘Verder, verder,’ klonk het. Half verdoofd strompelde hij bij de hut vandaan. Achter hem hoorde hij een hevige gekraak. Hij draaide zich om en zag dat de hut als een kaartenhuis in elkaar stortte. Uit de resten kroop een schaduw die met een afschuwelijke kreet, als een grote, zwarte vogel, in de maanverlichte nacht opsteeg.

‘We moeten hier weg.’

Wie was dat meisje? Hoe was hij hier gekomen? En wat deed hij op deze plek?

‘Hoe bedoel je... weg?’

Het meisje probeerde haar verbazing te onderdrukken. Ze trok hem overeind. ‘Kom. Hier vlakbij is een grot. Daar kun je overnachten.’

Ze ging de volkomen beduusde Virroen voor en na korte tijd bereikten ze de grot waarvan de ingang voor het grootste deel achter struiken schuilging.

Een fakkel verspreidde een flakkerend licht en Virroen zag dat ze zich in een grot bevonden die aan het eind smal toeliep. Onder een rookgat lagen rotsachtige stenen rond een stapel hout. De grond was bedekt met stro en er stonden drie ruwe, lage kistjes, waarover schapenvachten lagen. Aan de wanden hingen hennepouwen, haken en andere klimmaterialen.

Virroen schatte het meisje even oud als hijzelf. Haar steile, zwarte haar viel over haar schouders en in haar zongebruinde gezicht glansden donkere ogen die hem nieuwsgierig opnamen.

‘Ik heet Iona.’

Virroens hersens werkten koortsachtig. Zijn naam. Hij had toch een naam? Wie was hij? Waar kwam hij vandaan?

‘Ik, ik voel me erg verward. Het spijt me, maar ik kan me niet eens aan je voorstellen, hoe graag ik dat ook zou willen.’

Iona deed haar pijlenkoker af en hing haar boog aan de wand. Met behulp van de fakkel liet ze het hout in het midden van de grot ontvlammen.

‘Dat zal de kilte verjagen. Waarom ga je niet zitten?’

Virroen liet zich op een kistje bij het opflakkerende vuur zakken. Iona nam tegenover hem plaats en keek hem recht in zijn ogen. ‘Mag niemand je naam weten? Word je soms gezocht?’